

PETŐCZ ANDRÁS

*A másvilág vándora*

*Kháron ladikja nem akkor indul velünk  
midőn lezárul és befagy a szem.  
Zord átkelők soká nyitott szemmel megyünk  
a végzetes vizen.*

(Illyés Gyula)

*Valamiféle útra tértem, régen,  
évekkel ezelőtt,  
különös alakok vezettek engem,  
és hiába kértem,  
hogyan hagyjanak magamra, választani  
az útkeresztek előtt.*

*Rohantunk. Rángattak magukkal árkok,  
szakadékok között,  
volt, aki gesztikulált, mint az őrült,  
s néha üvöltözött,  
s volt, aki rám kiáltott: – Te mit akarsz? –,  
aztán meg majd' fellökött.*

*Később ladikba szálltam, már egyedül,  
szóltak: – Jó lesz neked! –,  
és jött egy hullám, a végtelen folyón,  
éreztem, hogy befed.  
Elmerültem a vízfenékre, nyitott  
szemmel néztem az eget.*

*Most úszni tanulok. A szívem leállt.  
Csupán vándor vagyok.  
A másvilág vándora. Éji szellem.  
Arcomon fény ragyog.  
Sajátos lények úsznak velem a víz-  
színen: mindegyik halott.*

*Halottak között sűrű mindennapok.  
Még mozdul az izom.  
A túlsó partnál valaki int felém  
ülve egy ladikon,  
és visszaintek. Ő én vagyok már,  
élő helyett csak ikon.*

## Tizenkét éve

„Öt éve vagy halott (...)  
Nem vagy. Oly képtelen, mintha azóta  
az egész világ megtébolyult volna  
s csak neked volna folyvást igazad”  
(Illyés Gyula)

Tizenkét éve, immáron tizenkét éve.  
Nem is tudom, édesapám, mi is volt,  
mi is volt tizenkét éve.  
Am szégyellem magamat érte.

Magyarázkodnom sem igazán kéne,  
hiszen – tudjuk jól, kikre rátekint az Isten –  
minden utólagos és tétova magyarázat:  
csupán csak megismételt gyalázat.

Tizenkét éve, hogy megütöttelek,  
kétségbeesetten, mint a kamasz,  
ki a hétköznaptól való félelmében  
megtámadja azt  
az egyetlen példát, aki az övé,  
és akit távlatként emelhetne éppen  
önmaga fölé.

Tizenkét éve már, hogy gúnyosan  
számon kértem rajtad a nem is tudom, mit.  
És tizenkét éve már, hogy ez a gúny  
sebeket tép itt,  
nem hagy nyugodni, miként a kísértet,  
ki éjfélkor a szobámba lépett,  
s nem hagy el soha.

Hogyan lehettem olyan ostoba,  
hogy megtámadtalak, orvul, aki  
az apám vagy,  
hogyan tehettem ezt?

Boldog, aki az ítélőszéken  
váratlan kegyelmet szerez...

Nem kérek bocsánatot!  
Mert ami történt, arra nincs bocsánat.  
Ahogy, mint mondtam, magyarázat  
sincsen. De nő bennem a gyalázat.

Terjeszkedik, miként az idegen test...  
Nem vágok kocsmában poharat a falhoz,  
nem iszom többet búfelejtő felest,  
mert bölcsebb vagyok ma már.

Gyalázat, magyarázat és bocsánat,  
nyomukban kullog az alázat,  
amely sokunkban sincsen.

Fölébe áll, és megítél az Isten.



Pannónia-fríz, Zánka